

hvad du præsterer. Man måler menneskets værdi på, hvor meget det kan yde til produktionen, og det synes jeg er et skræmmende menneskesyn.

Regeringen konstaterer, at mange års indsats for at bryde den negative sociale arv er slået fejl, og det er desværre rigtigt. Antallet af mennesker, der lider af alkoholmisbrug, narkotikamisbrug, og antallet af hjemløse i gaderne taler sit tydelige sprog, og derfor lyttede jeg meget opmærksomt efter, da statsministeren varslede nye initiativer.

Regeringen vil følge en ny strategi, bebudede statsministeren, og hvori består så den nye strategi, som skal bryde den negative sociale arv, vi i årtier har kæmpet for at få bugt med? Jo, lyder det fra regeringen: Viden og kunnen er vejen til at sprænge et socialt mønster, og det behøver ikke engang koste noget. Den formulering gjorde ikke spændingen mindre, selv om jeg samtidig også blev en anelse mistænksom.

Endelig nåede statsministeren så frem til columbusægget, som i en håndvending vil bryde den negative sociale arv: Børn skal lære noget i børnehaven. Jeg spørger: Er der nogen uden for regeringens kreds, der i samme alvor tror, at indførelse af læreplaner i børnehaven kan bryde den negative sociale arv? Det svarer til at gå på elefantjagt med slangebøsse, og derudover tror jeg slet ikke, at det er mere læring, der er brug for i børnehaven, men derimod børnenes frihed til at være børn og til at udvikle deres kreativitet og sociale færdigheder gennem leg. Om de så lever i rundkreds eller ej, er ikke det afgørende for mig.

Tror man virkelig, at det barn, der vokser op i et misbrugsmiljø, som kan være udsat for grundlæggende omsorgssvigt og ingen opbakning får hjemmefra, som ved et trylleslag kan bryde den sociale arv, blot der bliver indført læreplaner i børnehaven? Jeg spørger bare. Det er ufatteligt, at statsministeren tror, at et så alvorligt samfundsproblem kan løses uden at tage fat på problemets årsag, og uden at det koster noget. Retfærdighedsvis skal det dog siges, at regeringen også varsler en reform af politikken med anbringelse af børn uden for eget hjem. Der skal gribes ind med hjælp i tide, og de nærmeste pårørende og familiens øvrige netværk skal inddrages.

Kristeligt Folkeparti vil gå positivt ind i debatten om den helt nødvendige reform, som desuden er det egentlige lyspunkt i åbningsredegørelsen, som i den grad har sat fokus på den

stærkeste ret. Tag f.eks. regeringens alkoholpolitik. Det er meget svært at se ideen i, at regeringen har givet los for slagtilbud på spiritus ved at sænke afgifterne og det oven i købet i den samme uge, som Sundhedsstyrelsen kører sin uge 40-kampagne. Jeg kender godt argumentet, nemlig at det er grænsehandelen, man ønsker at begrænse, men hvorfor har man så ikke for længst gennemtænkt et sundhedspolitisk udspil, som kunne modvirke den ensidigt økonomisk betingede afgiftsnedsettelse?

Vi glæder os over, at regeringen vil hæve aldersgrænsen for køb af alkohol fra 15 til 16 år. Det er en sag, som Kristeligt Folkeparti har arbejdet for i mange år, og vi medvirker gerne, men det løser altså ikke alkoholproblemet i det danske samfund. I virkeligheden handler de unges alkoholproblemer måske først og fremmest om, at deres forældre har problemer. Her er der en negativ social arv, som mange ganske vist evner at skjule, men som vi for alvor burde tage fat om.

Kl. 19.40

Noget for noget siger regeringen, men hvordan hænger det sammen med, at alkoholikere landet over må stå på venteliste i månedsvis for at komme i behandling for deres misbrug? Hvad med den alkoholiker, som har taget den store personlige beslutning at gå i behandling? Hvad mere skal han yde, før regeringen belønner ham »noget for noget« med en behandling? Skal han bare stille sig op i køen og håbe på, at han ikke falder tilbage i misbruget, inden der bliver en plads ledig til ham eller penge på budgettet til at betale behandlingen? Jo, regeringens samfund skal nok blive et godt samfund for de stærke, men de svage må hytte sig selv.

En anden grundlæggende værdi i åbningstalen er, at den i udpræget grad sætter det enkelte individ i centrum. Vi ser et uhyggeligt billede af et superliberalt samfund, hvor alt handler om det enkelte stærke individ. Familien og fællesskabet i øvrigt er stort set fraværende, og den sociale ansvarlighed består alene i klicheer. Her er den nævnte anbringelsesreform et enligt lyspunkt, fordi den specifikt inddrager familien og det enkelte individs netværk i øvrigt.

Regeringen vil give frihed og ansvar til den enkelte, og den efterlyser mere tro på, hvad det enkelte menneske kan. Det kan være godt nok, men det kan langtfra stå alene, for så bliver det et skævt samfund.

Jeg undrer mig over, at regeringen ikke på nogen måde er optaget af at styrke familiens status